

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **SKI AREÁL HLUBOČKY, spol. s r.o., IČO: 25839411,**
se sídlem Olomouc - Hodolany, Holická 1173/49a

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2018, č. j. MZP/2018/570/87,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2018, č. j. MZP/2018/570/87, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 21. 7. 2017, č. j. ČIŽP/48/OOH/SR01/1606738.003/17/OZS. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci prvním výrokem uložena pokuta ve výši 350 000 Kč za správní delikt dle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), a to za porušení § 14 odst. 2 zákona o odpadech, kterého se žalobce dopustil tím, že v lyžařském SKI areálu v Hlubočkách

provádí terénní úpravy ve smyslu provozování zařízení dle § 14 odst. 2 zákona o odpadech v rozporu s rozhodnutími vydanými Obecním úřadem Hlubočky, odbor výstavby – stavební úřad:

- č. j. StÚ 578.3/2005/K – 2025 ze dne 24. 11. 2005, kterým se žalobci povolují terénní úpravy v lokalitě lyžařského vleku na pozemcích parc. č. 2720, 2721, 2722/1 a 2722/2 v k.ú. Hlubočky,
- č. j. StÚ 245/07 – 3/K ze dne 4. 7. 2007, kterým se povoluje žalobci změna stavby před jejím dokončením na stavbu „*Terénní úpravy – příprava pro prodloužení sjezdových tratí ve SKI areálu Hlubočky*“ na pozemcích parc. č. 2720, 2721, 2722/1 a 2722/2 v k.ú. Hlubočky,
- č. j. StÚ 351/07-3/K ze dne 16. 8. 2007, kterým se žalobci povoluje rozšíření terénních úprav na pozemku parc. č. 2722/1 v k.ú. Hlubočky,
- stavebním povolením ze dne 24. 2. 2012 pod č. j. OÚ Hl/0285/11/SMV/StÚ/34-4/K, kterým se žalobci povoluje stavba „*Terénní úpravy – příprava pro prodloužení sjezdových tratí ve SKI areálu Hlubočky, II. etapa*“ na pozemcích parc. č. 2708, 2710, 2712 a 2713 v k.ú. Hlubočky (dále také „*terénní úpravy*“ nebo „*stavba*“),
a to tak, že:
- využil na pozemku parc. č. 2706 v k.ú. Hlubočky (viz fotodokumentace č. 1 a č. 14), který nebyl žádným stavebním povolením ani územním rozhodnutím k terénním úpravám povolen (nebyl místem určeným k nakládání s odpady), v období od 16. 5. 2015 do 13. 11. 2015 celkem 20 814,5 tun odpadu kat. č. 17 05 04 Zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03 a 9 547 tun odpadu kat. č. 17 01 01 Beton převzatých od společnosti ŽSD a.s., se sídlem Brněnská 1050, 664 42 Modřice, IČO: 645 11 359, a v období od 15. 5. 2015 do 17. 12. 2015 celkem 4 034,5 t odpadu kat. č. 17 01 02 Cihly a celkem 1 228 tun odpadu kat. č. 17 05 04 převzatých od společnosti Martin Smětal, se sídlem Budovcova 207/15, 779 00 Bystrovany, IČO: 451 89 731,
- přijal do SKI areálu v Hlubočkách k terénním úpravám větší kusy betonů, než které byly povoleny příslušným stavebním povolením (viz foto č. 2, 3, 9, 10, 12, 13 a 14), a to v množství cca 2 – 3 tisíce tun. Dále do SKI areálu v Hlubočkách přijal nevytríděný odpad kat. č. 17 05 04 a kat. č. 17 01 02, který obsahoval cizorodé příměsi (kousky linolea, plastové trubky, textilie - v množství do cca 0,1 %; dřevo, kabely, pařezy – v množství do cca 1%), a také nevytríděné betonářské výztuže – armatury pocházející z drcení přijatých betonů – viz foto č. 4, 5, 6, 9, 10, 11, 12, 14. Uvedené bylo zjištěno při kontrole inspekce dne 20. 5. 2016. Při odběrech vzorků dne 22. 11. 2016 bylo zjištěno, že na pozemcích parc. č. 2708, 2710, 2712, 2713/1, 2713/2 a 2718 v k.ú. Hlubočky, ze kterých byl odebrán směsný vzorek, byly zjištěny neupravené stavební odpady (zejm. beton, cihly, kameny, dlažba, v množství do cca 5 % hm.) a příměsi (plast, železo, dřevo, asfalt), a na pozemku parc. č. 2706 v k.ú. Hlubočky, ze kterého byl odebrán další směsný vzorek, byly zjištěny neupravené stavební odpady (zejm. beton, cihly, kameny) a příměsi (plast, železo, dřevo) v množství cca 15 – 20 % hm. Vzhledem k uvedenému nesplňoval tento odpad požadavky stanovené na vstupní suroviny, které měly být k terénním úpravám určeny (využity).

Druhým výrokem byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že v odvolání namítal vadu výroku rozhodnutí, a to že skutek popsany ve výroku pod druhým bodem (skutek vytykající žalobci, že přijal k terénním úpravám odpad s nepovolenými příměsmi) správní orgán I. stupně nevymezil časově, tj. že zcela chybí časový údaj o době spáchání správního deliktu. Žalovaný k tomu uvedl, že se jedná o správní delikt trvající a namítanou vadou výroku rozhodnutí se nezabýval. Žalobce tvrdil, že trvající správní delikt je nutno ve výroku rozhodnutí časově ohraničit (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. 6 As 19/2013). Pokud není skutek časově vymezen, porušil správní orgán podstatným způsobem § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jak správní orgán I. stupně dospěl k množství 2-3 tisíc tun větších kusů betonu. Správní orgán neprováděl v tomto směru žádné dokazování a žádné důkazy neopatřil. Žalobce tato množství uvedl ve vyjádření ke kontrole, tj. v době před zahájením správního řízení. Z uvedeného důvodu je nelze považovat za doznání. Obsah doznání se považuje za věrohodný jen tehdy, je-li jeho věrohodnost prokázána dalšími věrohodnými důkazy. Nelze tedy připustit možnost, aby z vyjádření před zahájením správního řízení bylo usuzováno na vinu obviněného za neexistence jiných usvědčujících důkazů. Z uvedeného důvodu žalobce namítal nesprávně a neúplně zjištěný skutkový stav, čímž byl podstatným způsobem porušen § 68 odst. 2 správního řádu a tedy napadené rozhodnutí je nezákonné.
4. Rovněž tvrdil, že důvodně předpokládal, že svým postupem nakládání s odpady neporušuje zákon o odpadech, neboť při opakovaných kontrolách prováděných terénních úprav pracovníky oddělení odpadového hospodářství Magistrátu města Olomouc nebylo zjištěno porušení zákona o odpadech (viz úřední záznam ze dne 21. 4. 2015 a ze dne 14. 8. 2015). V úředních záznamech je opakovaně konstatováno, že objemné kusy žalobce vytrídil, a postupně je upravuje recyklací na místě, tedy že takový postup je možný. Navíc místní šetření bylo prováděno v součinnosti se správním orgánem I. stupně.
5. Tvrdil, že námitkami odkazující na úřední záznamy, respektive jejich závěry se žalovaný vůbec nezabýval, respektive v odůvodnění napadeného rozhodnutí neinformoval, jak se s těmito námitkami vypořádal, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Navíc výsledky uvedených šetření nejsou součástí správního spisu.
6. Za nepřezkoumatelný a nelogický žalobce označil závěr žalovaného, podle kterého *„možnost úpravy odpadu drcením v místě stavby odvolací orgán nerozporuje, avšak má za to, že se pouhým podrcením separovaný odpad nemůže automaticky změnit na výrobek“*.
7. Dle žalobce se žalovaný rovněž nevypořádal přesvědčivým způsobem s námitkou žalobce týkající se zjištění cizorodých příměsí v zanedbatelném množství a hodnocené následků jejich vlivu na ohrožení či poškození životního prostředí. K tomu žalobce odkázal na závazné stanovisko Magistrátu Města Olomouc ze dne 27. 11. 2014, č. j. SMOL/248038/2014/OZP/OH/Gad. V uvedeném stanovisku je konstatováno, že *„materiálu získaného ze staveb nelze zabránit výskytu drobných příměsí (plast, folie, pásy, lepenka, železo, dřevo, hliníková folie), když se jedná o odpad, který v žádném případě neohrozí ani nepoškodí životní prostředí...“*.
8. Dále namítal, že při posuzování výše pokuty měl žalovaný postupovat podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „přestupkový zákon“)

a nikoliv podle zákona o odpadech. Přestupkovým zákonem stanovená kritéria v ustanoveních o určení a výměry trestu, jsou širší, a tedy pro žalobce výhodnější a správní orgán se s nimi musí řádně vypořádat.

9. Žalobce rovněž napadal výši pokuty. Uvedl, že pro určení výše sankce je nezbytné, aby byla v řízení jednoznačným nezaměnitelným způsobem vyjádřena mj. společenská škodlivost protiprávního jednání. Společenská škodlivost je v projednávaném případě hodnocena nejednoznačně, neboť nejprve je hodnocena „jako nemalá“ avšak na dalším místě je uvedeno, že delikt je nutno považovat za závažné ohrožení životního prostředí. Tímto rozporem v hodnocení společenské škodlivosti se žalovaný nezabýval. Dále žalobce uvedl, že jako přitěžující okolnost je hodnoceno, že *„účastník nakládal protiprávně se stavebními odpady na pozemku, který je veden jako trvalý travní porost, čímž bezesporu ohrozil celý jeho ekosystém...“*. Z úvahy správního orgánu není zřejmé jeho konkrétní hodnocení následku míry ohrožení ekosystému a v čem ohrožení spořívá.
10. Rovněž namítal, že při stanovení výše pokuty se žalovaný nezabýval majetkovými poměry žalobce a nezohlednil je tak, aby uložená pokuta nebyla likvidační. Žalobce provozuje lyžařský areál, tedy sezónní činnost, a je závislý na příznivých klimatických podmínkách v zimním období. Pokuta ve výši 350 000 je způsobila ohrozit či výrazně zasáhnout jeho finanční situaci.
11. Dle žalobce je rovněž nepřezkoumatelné, z jakých důvodů vyměřil správní orgán pokutu ve výši 350 000 Kč, tedy ve výši 35 % zákonem stanovené zákonné horní sazby, neboť tyto důvody správní orgán nikterak podrobně nerozvedl. Žalobce dosud nebyl trestán za obdobný správní delikt.
12. Závěrem žalobce navrhl soudu, aby uloženou pokutu moderoval do výše 10 % horní sazby stanovené zákonem

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. Uvedl, že skutek pod prvním bodem (skutek spočívající ve využití odpadu na pozemku, na kterém nebylo jeho využití povoleno) je časově přesně vymezen a je uvedeno i množství odpadů, které žalobce využil. Orgán I. stupně vyšel z dokladů, které si od žalobce vyžádal, a ve kterých požadované údaje o množství odpadů a o období, po které byly tyto odpady ukládány, žalobce uvedl. Při popisu porušení pod bodem druhým (skutek spočívající v přijetí k terénním úpravám odpad s nepovolenými příměsi) orgán I. stupně vyšel z kontrolního zjištění o využitých odpadech. K množství větších kusů betonu je ve výroku rozhodnutí uveden údaj 2 – 3 tisíce tun, který žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně a tento údaj je rovněž součástí kontrolního zjištění. Zjištěný stav prvostupňový orgán popsal ke dni 20. 5. 2016 (kontrola) a ke dni 22. 11. 2016 (odběr vzorků), a z toho je zřejmé, že skutek byl spáchán před těmito daty, což potvrdil i žalobce svým sdělením, že v roce 2016 nebyly na předmětné pozemky žádné odpady naváženy. O trvajícím správním deliktu se podle žalovaného jedná proto, že terénní úpravy nejsou ještě ukončeny.
15. K námitce, odkazující na místní šetření, která provedli pracovníci Magistrátu města Olomouce ve dnech 21. 4. 2015 a 14. 8. 2015, žalovaný uvedl, že se s ní vypořádal. V odvolací námitce žalobce pouze obecně konstatoval, že byly „... na předmětné stavbě prováděny pravidelné kontroly odpovědnými úředními osobami, které o tomto způsobu likvidace takto vyseparovaného odpadu byly informovány, a do poslední kontroly nebyla proti

tomuto způsobu likvidace tohoto odpadu vznesena žádná námitka a naopak bylo ústně vyřčeno, že s tímto způsobem není problém a že se stavba provádí dle podmínek stavebního povolení...“. Žalobce tedy v odvolání neuvedl nic o závěrech prováděných místních šetření jiným orgánem vykonávajícím státní správu na úseku nakládání s odpady. Proto žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel při vypořádání této námitky ze stavu zjištěného orgánem I. stupně, přičemž mu nevznikly žádné pochybnosti o hodnověrnosti jím prokázaných skutečností.

16. Žalobcem uváděná místní šetření proběhla ve dnech 21. 4. 2015 a 14. 8. 2015, ale orgán I. stupně zjistil stav nakládání s odpady na žalobcem prováděných terénních úpravách až dalšího roku dne 20. 5. 2016, a toho dne o zjištěném stavu též pořídil fotodokumentaci. Začátek kontrolovaného období stanovil orgán I. stupně na den 11. 5. 2016 a za toto období získal od žalobce doklady o využití odpadů.
17. Žalovaný zmínil v odůvodnění svého rozhodnutí sice možnost úpravy odpadů drcením, po kterém se však separovaný odpad nemůže automaticky změnit na výrobek, protože na takový výrobek jsou kladeny ještě další nároky při jeho použití ve stavbě. Podle žalovaného však tato zmínka nijak nemohla ovlivnit zjištěný skutečný stav žalobcova nakládání s odpady. Nejedná se proto o závěr žalovaného, který by mohl způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
18. I když datum druhého žalobcem uváděného šetření (14. 8. 2015) spadá do kontrolovaného období, nemohl jeho žalobcem citovaný závěr nijak dopadnout na stav zjištěný orgánem I. stupně dne 20. 5. 2016. Žalobce měl dodržovat povinnosti při nakládání s odpady po celou dobu provádění terénních úprav.
19. Žalovaný neměl za případnou námitku, že bylo porušeno legitimní očekávání žalobce, protože i kdyby žalobce v řízení předložil výsledky předchozích kontrol jiných správních orgánů, což neučinil, byl pro postup orgánu I. stupně závazný skutečný stav žalobcova nakládání s odpady zjištěný jeho kontrolou.
20. Na stanovisko č. j. SMOL/248038/2014/OZP/OH/Gad. žalobce odkázal již v odvolání a žalovaný v rozhodnutí o odvolání tuto námitku vypořádal, s tím, že toto stanovisko je pouze obecné. Upozornil, že v předloženém případě se nejednalo pouze o „drobné příměsi“, ale o cizorodé příměsi popsané ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný se tak domníval, že stanovisko č. j. SMOL/248038/2014/OZP/OH/Gad., vyjadřuje pouze obecný názor k obsahu možných drobných příměsí ve stavebních odpadech.
21. Dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí porovnal § 67 odst. 2 zákona o odpadech s § 37 přestupkového zákona. Ve svém postupu pak žalovaný nespatořoval porušení § 112 odst. 3 přestupkového zákona.
22. Žalovaný nespatořoval rozpor v tom, že společenská škodlivost přestupku byla ve smyslu přestupkového zákona vyhodnocena jako nemalá a ohrožení životního prostředí je nutno považovat za závažné. Podle žalovaného je totiž společenskou škodlivost přestupku podle přestupkového zákona nutno hodnotit spolu s posouzením ohrožení životního prostředí ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech, jelikož ustanovení obou těchto zákonů jsou platná a účinná a žádný z těchto zákonů nemá při takovém hodnocení přednost. Protože ohrožení ekosystému nakládáním s odpady na trvalém travním porostu je označeno za jednu z přítěžujících okolností, nepovažoval žalovaný za nezbytné se mírou ohrožení

ekosystému zabývat. Stejně tak nebylo nezbytné se zabývat ani mírou následků jiných přitěžujících okolností.

23. K námitce, podle které žalovaný nezohlednil majetkové poměry žalobce, uvedl, že podle veřejně přístupných informací v Obchodním rejstříku činí žalobcovo základní jmění 13 398 000 Kč. Podle stejně přístupných účetních závěrek za rok 2015 a 2016 vykazoval žalobce v těchto letech zisk (ke dni 31. 12. 2015 za účetní období ve výši 1 252 000 Kč a ke dni 31. 12. 2016 za účetní období ve výši 996 000 Kč). Jak žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku sám uvedl, v pokladně má cca 700 000 Kč a na svém bankovním účtu ke dni 28. 2. 2018 dále cca 95 000 Kč. Žalobce má možnost požádat správní orgán o povolení splácet pokutu formou splátkového kalendáře. Úhrady pokuty formou splátkového kalendáře jsou standardní praxí při vymáhání sankcí správním orgánem. Účelem splátkového kalendáře je umožnit povinnému subjektu uhradit pravomocně uloženou pokutu i v případě, kdy momentálně nedisponuje potřebnými finančními prostředky na úhradu pokuty v plné výši, a to postupně v delším časovém horizontu a po menších finančních částkách. Likvidační charakter uložené pokuty přitom žalobce v odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně nenamítl a ani v odvolání neuvedl žádné údaje o své ekonomické situaci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, že nezjistil vybočení z mezí správního uvážení, kterým orgán I. stupně stanovil výši pokuty. Na základě veřejně dostupných údajů má žalovaný za to, že pokuta v uložené výši na žalobce nemůže působit likvidačně.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
25. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas. Nadto soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 s.ř.s.
26. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 14 odst. 2 zákona o odpadech v zařízeních, která nejsou podle tohoto zákona určena k nakládání s odpady, je možné využívat pouze odpady, které splňují požadavky stanovené pro vstupní suroviny, a při nakládání s těmito odpady nesmějí být porušeny zvláštní právní předpisy, v souladu s nimiž je zařízení provozováno, a právní předpisy na ochranu zdraví lidí a životního prostředí) K provozování takovýchto zařízení není požadován souhlas k provozování zařízení podle odstavce 1.
 - Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

27. Soud o věci uvažil takto:
28. Soud přisvědčil námitce žalobce, podle které správní orgány porušily § 68 odst. 2 správního řádu, neboť skutek vytýkající žalobci, že přijal k terénním úpravám odpad s nepovolenými příměsmi (výrok uvedený pod druhým bodem prvostupňového rozhodnutí), nevymezily časově. Předně soud uvádí, že ve shodě s žalovaným považuje správní delikt, spočívající v provádění terénních úprav formou provozování zařízení podle § 14 odst. 2 zákona o odpadech, konkrétně tedy v převzetí k terénním úpravám odpadu s nepovolenými příměsmi, za trvající správní delikt. V projednávaném případě totiž žalobce vytvořil protiprávní stav, tj. přijal k terénním úpravám odpad s nepovolenými příměsmi, a následně tento stav udržoval. Dané jednání tak splňuje prvky trvajícího správního deliktu. Časovým vymezením trvajícího deliktu se obšírně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 19/2013-27, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, a to že trvající správní delikty je nutno ve výroku rozhodnutí časově ohraničit. *„Neuvede-li správní orgán čas spáchání skutku do výroku svého rozhodnutí, podstatně tak poruší ustanovení o správním řízení, konkrétně § 68 správního řádu, neboť „řešením otázky, která je předmětem řízení“, je v případě správních deliktů nutno rozumět též popis skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným“.* Zároveň Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„časové vymezení trvajícího správního deliktu ve výroku správního rozhodnutí je nutné zejména proto, aby bylo zřejmé, které časové období páčání deliktu dané rozhodnutí postihuje. Délka tohoto období by se měla odrazit ve výši sankce. Navíc, bude-li pachatel pokračovat v páčání trvajícího deliktu i nadále a správní orgán bude nucen zahájit nové řízení, měl by být schopen identifikovat, kdy jeden skutek skončil a nový, nyní projednávaný, byl zahájen, aby nepostihoval pachatele dvakrát za totéž jednání. Toho všeho bez přesného časového vymezení skutku v rozhodnutí jednoduše není možné dosáhnout“.*
29. V projednávaném případě správní orgány skutek spočívající v přijetí odpadu s nepovolenými příměsmi časově nevymezily, a tedy porušily § 68 odst. 2 správního řádu. Za odpovídající časové vymezení skutku nelze považovat uvedení data kontroly, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti žalobce, případně data odběru vzorků. Tato data totiž nic nevypovídají o okamžiku přijetí odpadů s nepovolenými příměsmi ze strany žalobce, respektive o okamžiku trvání vytýkaného správního deliktu.
30. S ohledem na skutečnost, že správní delikt není ve výroku rozhodnutí časově vymezen, není možné se odpovídajícím způsobem zabývat námitkou žalobce, ve které poukazuje na úřední záznamy Magistrátu města Olomouc. Není totiž zřejmé, zda úřední záznamy předcházely přijetí odpadu s nepovolenými příměsmi, či nikoliv. Bez ohledu na výše uvedené soud poukazuje na skutečnost, že úřední záznamy předložené žalobcem k podané žalobě nejsou podepsány.
31. K poukazu žalobce na stanovisko Magistrátu Města Olomouc 27. 11. 2014, č. j. SMOL/248038/2014/OZP/OH/Gad, soud uvádí, že závěr žalovaného, podle kterého nemohl k tomuto stanovisku přihlédnout z důvodu § 82 odst. 4 správního řádu, není správný. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23) vyplývá, že v řízení o správním deliktu se neužije § 82 odst. 4 správního řádu. V tomto řízení mohou být uplatňovány nové skutečnosti a navrhovány nové důkazy i v odvolání. Správní orgán pak nemůže odmítnout provést navržený důkaz s poukazem na to, že nebyl navržen v řízení v prvním stupni.

32. Soud rovněž přisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého není zřejmé, z jakých důvodů vyměřil správní orgán pokutu ve výši 350 000 Kč. K uvedené námitce soud uvádí, že v odůvodnění napadených rozhodnutí se správní orgány zabývaly závažností ohrožení životního prostředí a přítěžujícími a polehčujícími okolnostmi. Na základě jakých skutečností dospěly k závěru, že je na místě v projednávaném případě uložit pokutu právě ve výši 350 000 Kč a proč nebylo přistoupeno například k uložení pokuty v nižší, případně naopak ve vyšší výši není z napadených rozhodnutí zřejmé. V této části jsou tak napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Pro úplnost soud doplňuje, že nelze přihlídnout ke sdělení správního orgánu I. stupně, podle kterého sankce nemůže být natolik nízká, aby nemohla plnit svoji funkci preventivní a výchovnou. Toto konstatování totiž o konkrétní výši uložené sankce v projednávaném případě nic nevypovídá.
33. Protože soud shledal napadené rozhodnutí v části týkající se odůvodnění výše pokuty nepřezkoumatelným, nezabýval se již námitkou žalobce o likvidační výši pokuty. K přezkumu této námítky by soud mohl přistoupit pouze v případě, kdyby z odůvodnění výše pokuty bylo seznatelné, na základě jakých skutečností a zjištění správní orgány uložily pokutu v dané výši. Ze stejných důvodů se soud nezabýval námitkou, podle které není v napadeném rozhodnutí v rámci odůvodnění výše pokuty jednoznačně vyjádřena společenská škodlivost protiprávního jednání.
34. K námitce žalobce, podle které mělo být postupováno při určení druhu a výměry trestu podle přestupkového zákona a nikoliv zákona o odpadech soud uvádí, že z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, vyplývá, že použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, může být důvodem zrušení rozhodnutí, jen mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. S ohledem na skutečnost, že soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným právě v části týkající se odůvodnění výše pokuty, nemohl se zabývat otázkou, zda použití zákona o odpadech na místo přestupkového zákona mohlo vést k nesprávnému posouzení.
35. Soud naopak neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí v části týkající se zjištěného množství kusů betonu. K uvedené námitce soud uvádí, že množství 2-3 tisíc tun kusů betonů je uvedeno ve výroku rozhodnutí u skutku, spočívajícího v přijetí odpadu s nepovolenými příměsmi. Při stanovení množství větším kusů betonů správní orgány vycházely ze sdělení žalobce s označením „*Ostatní informace o průběhu stavby a situace od ledna 2016 – Dílčí protokol o průběhu kontroly z 20. 5. 2016*“ ze dne 27. 5. 2016. V uvedeném sdělení žalobce mj. uvedl, že „*Pokud se v odpadu vyskytnou větší kusy betonů nebo cihel, tyto jsou průběžně separovány a jednou za rok až 2 roky jsou podrceny, nyní se v areálu stavby nachází cca 2 až 3 tis. t takto připraveného materiálu k drcení*“. Zcela obdobné sdělení o množství kusů betonů žalobce uvedl i v podání s označením „*Předložení dokladů na základě výzvy ze dne 17. 8. 2015*“ ze dne 22. 8. 2016. Toto sdělení žalobce následně nikterak nerozporoval. Žalovaným správním orgánům pak nevznikla žádná pochybnost o pravdivosti sdělení žalobce o množství větších kusů betonů. Z uvedeného důvodu bylo toto sdělení žalobce správním orgánem I. stupně převzato do závěru protokolu o kontrole sepsaného dne 7. 10. 2016, č. j. ČIŽP/48/OOH/1606738.004/16/16/079, a následně i do výroku prvostupňového rozhodnutí. Dle názoru soudu správní orgány nepochybily, když při určení množství větších kusů betonů vycházely z opakovaného sdělení žalobce. Žalobce toto sdělení nerozporoval a žalované správní orgány neměly o pravdivosti sdělení žalobce žádných

pochyb. Ke zpochybnění tvrzení o množství větších kusů betonů nemůže vést ani skutečnost, že žalobce toto sdělení učinil před zahájením řízení o správním deliktu. Okamžik, kdy žalobce sdělil správnímu orgánu údaje o množství větších kusů betonů, není relevantní. K tvrzením žalobce v podané žalobě soud doplňuje, že odpovědnost žalobce za správní delikt nebyla vyvozována ze samotného sdělení žalobce o množství větších kusů betonů. Podkladem k závěru správních orgánů o přijetí větších kusů betonů byly mj. provedené kontroly a fotodokumentace.

36. Soud neshledal nepřekoumatelný a nelogický závěr žalovaného, podle kterého „*možnost úpravy odpadu drcením v místě stavby odvolací orgán nerozporuje, avšak má za to, že se pouhým podrcením separovaný odpad nemůže automaticky změnit na výrobek*“. Žalobce v podané žalobě neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nelogičnost nebo nepřekoumatelnost tohoto závěru. Z textu jednoznačně vyplývá, že podrcením odpadu nevzniká výrobek (vstupní surovina). Obecně pak lze doplnit, že aby mohl být výrobek považován za vstupní surovinu, musí být prokázány jeho vlastnosti (např. atesty, apod.).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Protože soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřekoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení tvořených zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Praha dne 24. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.